

Kvægmyg og oksebremseser

Titel: Insekter, som vore husdyr frygter. Kategori: Dyrenes verden 1924. Side 2 af 6 < Tilbage

Larver (øverst) og pupper (nederst) af de tre Bremseser. Det første billede viser Oksebremsens udvikling. Larven har nogle store, tykke volde uden torne eller hager. Puppen er pæreformet, har foroven et lille låg. Det midterste billede viser Fårebremsen, larven er mindre og kendes lettest på de to meget store mørke åndehuller i bagenden. Nederst to pupper. Hylsteret er dannet af den indtørede larvehud, inden i ligger det forpuppede insekt. Den ene puppe er skåret op. Det sidste billede er af Hestebremsen, de talrige bæltter med de kraftige kitinkroge ses tydeligt. Forenden er tilspidset.

Kvægmyggene sætter sig med forkærlighed i dyrenes øjne og næsebor, og gennem disse trænger de ind i næsehulerne og i svælget. Man har set hvorledes de arme dyr søger at hindre dette ved at stikke deres bevægelige tunge først op i det ene næsebor, så i det andet for at rense dem ud. Følgen af et voldsomt angreb af kvægmyg er, at dyrene bliver vilde, de bisser, og ofte dør de som følge af udmattelsen og af alle de utallige stik, de har fået. Sansynligvis er deres blod

ligeftrem blevet forgiftet. De er en sand landeplage, det angives, at i året 1880 dræbtes der i Kuben i Ungarn 400 svin, 80 heste og 40 stykker hornkvæg i løbet af 4 timer. Laverne og pupperne til kvægmyggene lever fasthæftet til stene i stærkt rindende vand, men oftest træffes de store sværme af voksne langt borte fra deres udklækningssteder. Det er da vinden, som har slået dem ind over sletter og stepper. Der foreligger beretninger om, at sværme af kvægmyg endog kan overfalde mennesker, og at overfaldet ofte har døden til følge.

Et insekt, der er en grad værre end de ovennævnte, udelukkende blodsugende former er oksebremsen eller hudbremsen, *Hypoderma bovis*. Den har ligesom klægen, hvem den i størrelse minder om, to klare vinger. Den er gråsort af farve, tætbehåret, 2. og 3. bagkropning er sort, bagkropsspidsen er gul. Larven er ægformet, bagenden tykke, oversiden hvælvet, undersiden nedbuet. Den har opstående tværvolde, hvoraf nogle bærer fine hår, ellers er huden glat. Torne og kroge mangler.

Oksebremsen suger ikke blod, tilføjer således ikke som voksen dyrene nogen smerte, men den gør det, som i det lange løb vel nok er værre, den lader sine larver udvikle sig i dyret. Den lægger sine æg på kvæget, og larverne, der kommer ud af æggene, lever i kvæget som snylttere. Det er først i de allersidste åringer, at man er kommet til klarhed over, hvorledes larvens færd i det hele er. Man troede før, at laverne direkte borede sig ind i huden, ligesom de slap ud af ægget, men samtidig undrede man sig over, at de tidligere larvestadier aldrig var at finde direkte under huden, hvor de naturligvis måtte være, hvis de borede sig igennem. Derimod fandt man ved nærmere undersøgelse af hele koen ofte spæde larver i svælgets og spiserørets væg, og det førte hurtigt til det resultat, som man nu står fast ved, og som uden tvivl er det rigtige: køerne får bremseæggene eller de lige klækkede larver ind i munden, når de slikker sig, og derfra begynder de så deres vandring ud omkring i kroppen. Æggene er blevet lagt i maj-juni, og kort tid efter, i slutningen af juni, træffes de yngste larver i svælgets slimhud. I juli træffes de lidt længere ude i bindevævet, som omgiver svælget, og i august er de nået ud i hvirvelkanalen. Her bliver de nogen tid, vokser ret betydeligt, og er især at finde i lænderegionen.